

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Medion AG (Essen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 października 2007 r. w sprawie R 141/2007-2 w całości i przekazanie sprawy do OHIM celem rejestracji znaku towarowego zgłoszonego przez skarżącą;
- obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: słowny wspólnotowy znak towarowy „LIFE BLOG” dla towarów i usług z klas 9, 38 i 41 — zgłoszenie nr 3 564 366

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Medion AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: słowne krajowe i międzynarodowe znaki towarowe „LIFE” i „LIFETEC” dla towarów i usług z klas 1, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 21, 28, 37, 38, 41 i 42; słowny krajowy i międzynarodowy znak towarowy „LIFESAT” dla towarów z klasy 9 i słowny krajowy znak towarowy „Lifesign” dla towarów z klas 9, 14 i 16

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: częściowe odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: uwzględnienie sprzeciwu i oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 40/94.

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2007 r. — Visa Europe i Visa International Service Association przeciwko Komisji

(Sprawa T-461/07)

(2008/C 51/91)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Visa Europe Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) i Visa International Service Association (Wilmington, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: S. Morris, QC, H. Davies, Barrister, A. Howard, Barrister, V. Davies, Solicitor oraz H. Masters, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w całości lub
- stwierdzenie nieważności art. 2 zaskarżonej decyzji, ewentualnie odpowiednie obniżenie ustalonej w nim grzywny oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze Visa Europe i Visa International Service Association (zwane dalej „Visa”) wnoszą, na podstawie art. 230 WE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2007)4471 wersja ostateczna z dnia 3 października 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (Sprawa COMP/D1/37860 — Morgan Stanley/Visa International i Visa Europe) w związku z tym, że stwierdzono w niej naruszenie przez Visa art. 81 WE i art. 53 EOG poprzez odmowę bankowi Morgan Stanley Bank International Limited (zwanemu dalej „Morgan Stanley”) członkostwa w Visa Europe przed 22 września 2006 r. z powodu tego, że bank ten posiadał i wykorzystywał konkurencyjny system kart oraz w związku z nałożeniem na skarżące grzywny w wysokości 10,2 mln EUR.

Visa podnosi trzy zarzuty prawne w odniesieniu do naruszenia stwierdzonego przez Komisję. Visa twierdzi przede wszystkim, że ustalenie Komisji, zgodnie z którym odmówienie bankowi Morgan Stanley członkostwa w Visa stanowiło istotne ograniczenie konkurencji w świetle art. 81 ust. 1 WE, zawiera oczywiste błędy co do prawa oraz że Komisja nie przedstawiła koniecznych dowodów na poparcie tego ustalenia.

- a) Po pierwsze, przy zastosowaniu wyżej wspomnianego postanowienia Komisja miała zastosować błędne kryterium prawne i ekonomiczne, czyli kryterium „możliwego wzmocnienia konkurencji”, co miało ją w konsekwencji doprowadzić do dokonania błędnej pod względem faktycznym i ekonomicznym oceny rzekomych skutków odmówienia bankowi Morgan Stanley członkostwa w Visa. Strona skarżąca uznaje bowiem, że bankowi Morgan Stanley nie uniemożliwiono wejścia na rynek właściwy („rynek terminali płatniczych w Zjednoczonym Królestwie”).
- b) Po drugie, Komisja naruszyła istotne wymogi proceduralne, ponieważ na etapie decyzji zmieniła swoje argumenty dotyczące skutków ograniczających konkurencję i nie umożliwiła Visa zajęcia stanowiska w przedmiocie tych argumentów.
- c) Po trzecie, nawet gdyby uniemożliwiono bankowi Morgan Stanley wejście na rynek terminali płatniczych w Zjednoczonym Królestwie, strona skarżąca twierdzi, że nie wywołało to wystarczających skutków antykonkurencyjnych.

W odniesieniu do nałożonej grzywny strona skarżąca na podstawie art. 229 WE podnosi następujące zarzuty prawne:

- a) Stosując podstawowe zasady prawa wspólnotowego do szczególnych okoliczności niniejszego przypadku oraz z uwagi na faktyczny brak pewności co do tego, czy odmówienie bankowi Morgan Stanley do członkostwa w Visa było niezgodne z prawem, Komisja nie miała obowiązku nakładać grzywny na stronę skarżącą. Visa stwierdza bowiem, że grzywna ta nie miała żadnego uzasadnienia, ponieważ sporne porozumienie było formalnie zgłoszone Komisji na podstawie rozporządzenia (EWG) nr 17/62 ⁽¹⁾, a Komisja mogła nałożyć grzywnę na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽²⁾ jedynie z powodu znacznych opóźnień w postępowaniu administracyjnym.
- b) Tytułem żądania ewentualnego Visa podnosi, że Komisja popełniła kilka błędów co do prawa przy ocenie wysokości grzywny, jaką mogła zgodnie z prawem nałożyć na skarżące. Na tej podstawie Visa twierdzi, że grzywna w wysokości 10,2 mln EUR była oczywiście nadmierna i nieproporcjonalna, ponieważ nie uwzględniała uzasadnionych wątpliwości co do bezprawności zachowania Visa.

Visa podnosi wreszcie, że Komisja mogła nałożyć na skarżące grzywnę jedynie za okres, w odniesieniu do którego zostało udowodnione, że bankowi Morgan Stanley uniemożliwiono wejście na rynek terminali płatniczych w Zjednoczonym Królestwie. Nawet jeżeli wcześniejsze odmówienie bankowi Morgan Stanley członkostwa w Visa mogło zmieniać warunki konkurencji na rynku właściwym, nie mogło to wykraczać poza ten okres, a więc Komisja na podstawie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien z 1998 r. nie powinna była zastosować mnożnika z tytułu czasu trwania naruszenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 traktatu (Dz.U. 13, str. 204).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. L 1, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 19 grudnia 2007 r. — GALP Energia España i inni przeciwko Komisji

(Sprawa T-462/07)

(2008/C 51/92)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: GALP Energia España SA (Madryt, Hiszpania), Petróleos de Portugal SA (Lizbona, Portugalia) i GALP Energia, SGPS, SA (Lizbona, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat M. Slotboom)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- tytułem żądania głównego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 1, 2 i 3 tej decyzji w odniesieniu do skarżących;
- ewentualnie, stwierdzenie nieważności art. 2 tej decyzji w związku z tym, że nakłada się w nim na skarżące grzywnę;
- ewentualnie, obniżenie grzywny nałożonej skarżące w art. 2 tej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji C(2007)4441 wersja ostateczna z dnia 3 października 2007 r. dotyczącej postępowania na podstawie art. 81 WE (Sprawa COMP/38710 — Bitum — Hiszpania), w której Komisja stwierdziła, że skarżące wraz z innymi przedsiębiorstwami uczestniczyły w serii porozumień i uzgodnionych praktyk na rynku bitumu penetracyjnego na terytorium Hiszpanii, które obejmowały porozumienia o podziale rynku i uzgadnianie cen.

Na poparcie swych żądań skarżące podnoszą następujące zarzuty:

- Komisja, naruszając zasadę dobrej administracji zawartą w art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej nie przeprowadziła sprawiedliwego, starannego i bezstronnego postępowania wyjaśniającego i zastąpiła własne i niezależne dochodzenie właściwych faktów niejasnymi i niedokładnymi zarzutami sformułowanymi przez inne podmioty, które złożyły wniosek o złagodzenie grzywny;
- Komisja miała naruszyć art. 81 WE i art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 ⁽¹⁾ poprzez oczywiste błędy w ocenie oraz błędne zastosowanie przepisów, stwierdzając, że GALP Energia España uczestniczyła w systemie podziału klientów, mechanizmach nadzoru i kompensacji oraz w którymkolwiek z porozumień cenowych opisanych w zaskarżonej decyzji;
- Komisja naruszyła ponadto art. 81 WE oraz art. 23 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1/2003 poprzez ustalenie czasu trwania zarzucanego naruszenia art. 81 WE, stwierdzając, że GALP Energia España brała udział w zakazanych praktykach do października 2002 r. Skarżące twierdzą ponadto, że Komisja naruszyła wyżej wymienione przepisy także przy ustalaniu wysokości nałożonej na nie grzywny;